

Bratovska ljubezen.

Priobčil *Solovej*.

Vvasi sta živela dva brata. Vsak je imel svojo hišo. Eden je bil oženjen ter imel mnogo otrok, drugi ni bil oženjen, temveč živel je popolnoma sam zase. Nekega leta rodi pšenica obema prav obilo. Ko žito dozori, sta se pogovarjala brata nekega dne, da bo treba žeti.

Na večer pomisli starejši brat:

„Moj brat je oženjen, ima mnogo otrok, a skrbi in posla čez glavo. Pojdem na njegovo polje in mu požanjem, kolikor bo le mogoče. Snope mu povežem in zložim v kupe, da mu bo jutri lože.“

Rečeno — storjeno.

Tisti čas pravi starejši brat ženi:

„Čuj, moj brat je sam, nikogar nima, ki bi mu pomagal, pojdimo torej mi na njegovo polje, pa mu požanjimo, povežimo snope in zložimo v kupe, da mu bo jutri lože.“

In res, rečeno — storjeno.

Ko prideta drugega jutra vsak na svoje polje in zagledata, da jima je nekdo dober kos požel, povezal in zložil, zahvalita Boga, da jima je tako hitro poplačal dobrodelnost.

Tinče — ptičji lovec.

Spisal *Fr. Rojec*.

(Konec.)

Zdaj mi je bilo jasno vse! Deček lovi lačne ptičice ter jih zapira v kletke! Ni mu dovolj, da ima že eno jetnico, ampak hoče jih naloviti še več v past, ki jo jim je nastavljal zunaj in sedaj nanjo preži tu v topli sobi!

„Čakaj, čakaj, ti mladi neusmiljenec, jaz ti že zagodem, kakor ti gre!“ sem mu zapretel natihoma, nato pa dejal glasno in resno: „No, fante, ali si dobil v šoli tako delo za nalogo?!“ Ogovorjenec se preplašeno ozre nazaj, ali ko zagleda in izpozna mene, se dobrovoljno nasmehne in reče: „O, ne! Niso mi v šoli naročili loviti ptic; jaz sam bi jih rad ujel nekaj in tukaj na gorkem preskrbel z vsem potrebnim, da bi zunaj ne trpele mraza in lakote!“

Ta nedolžni in mirni odgovor me je prijetno iznenadil, ker sem se po njem prepričal, da deček ni hudoben, kakor sem ga obsodil prej, ampak da mu le manjka potrebnega pouka.

Sedem poleg njega za mizo in začnem: „Jako se motiš, ako meniš, da storiš kako dobroto pticam, ako jih ujameš in zapreš ter jim potem kot jetnicam strežeš s hrano! Pticam, ki so izgubile svobodo, ne gre v slast nobena hrana več. Nekatere take jetnice zobljejo le toliko, da nekoliko časa še ostanejo žive, ker menda upajo, da se še kako rešijo iz ječe, a ko ne morejo kmalu uiti, poginejo. Tudi sinice ne žive dolgo v sužnosti. Ali bi torej tebi ne bilo hudo pri srcu, ako bi nekega jutra dobil to-le ptičico, ki jo imaš zdaj tu zaprto, mrtvo ležati v kletki? In tako se gotovo tudi zgodi, ako je v kratkem ne izpustiš. In tedaj ti bo vest po vsi pravici očitala, da si ti njen morilec! Kaj hudega ti je vendar storila uboga, nedolžna živalca, da ji hočeš vzeti življenje?“

„Saj ji ne manjka ničesar tukaj, in tudi ne zebe je kakor zunaj; mislim pa tudi, da ne pogine“, se je deček začel opravičevati v zadregi.

„Če ji ne manjka drugega, ji manjka prostosti in svežega zraka, ker ga je navajena. In ravno to pomanjkanje je za nekatere ptice tako hudo, da jih umori“, začnem jaz zopet nadaljevati. „Da pa boš lože razumel, kako res veliko zlo je izguba svobode, ti povem primero: Ti bi moral iti daleč po svetu. Na potovanju bi te zunaj v gozdu zalotila lakota in zima. Napol živ bi nazadnje komaj prišel do samotne bajte. Začel bi trkati na vrata ter prositi usmiljenja in pomoči; zakaj druge rešitve pred smrtjo bi zate več ne bilo, a umrje vsak tako nerad! V tisti bajti pa bi prebivali velikanski in mnogo drugačni ljudje kakor smo mi. Ko bi te ti čudaki zagledali, bi te hitro zgrabili in vtaknili v zadehlo izbo, kamor bi ti sicer prinašali tudi vsakovrstnih dobrih jedi, toda pri tem povedali, da te za vedno tam obdrže za igračo in zabavo. Ali bi tedaj ne vztrepetal od groze in žalosti, ko bi pomislil, da ne pojdeš nikdar več od teh čudnih, divjih ljudi v lepo domovino k ljubim staršem in dragim prijateljem, med katerimi si užil toliko presrčnega veselja? O, mislim, da bi ti v takem položaju ne dišala najboljša jed, če bi bil še tako lačen, ampak bi rajši umrl od lakote in žalosti, ako bi izgubil še upanje na rešitev!“

Glej, takisto se godi tudi ujetim pticam! Zaraditega jih ne lovi in ne zapiraj več, ampak jim zunaj nasuj živeža, tu skozi okno jih pa opazuj, kako veselo pobirajo nastavljeno pičo in hvaležno obletavajo vašo hišo! Za mrz pa se še zmenile ne bodo; zakaj modri Stvarnik je dal vsaki živali tako obleko, da v nji vedno lahko izhaja tam, za kamor je ustvarjena. Ko pa pride topla pomlad, bodo ptičice veselo prepevale okolo hiše, pokončavale škodljivi mrčes in tako povračevale dobrote, ki so jih prejemale iz tvoje roke pozimi!“

Med tem je prišla v sobo mati gostilničarka, ki je prej imela opraviti nekje zunaj pri živini ter mi dala zahtevano okrepčilo. Slišala je drugo polovico mojega pouka, dobrohotno prikimala z glavo in rekla z nasmehom svojemu sinku: „Vidiš, vidiš, Tinče, zdaj si pa slišal tudi iz drugih ust,

kar sem ti že tudi jaz večkrat pravila, a me nisi hotel slušati, nisi mi hotel verjeti! Zdaj boš pa menda lahko pustil uboge ptičke pri miru, ko ti tudi drugi povedo, da nisi delal prav, ko si jih lovil in zapiral!“

Tinče je bil vidno ginjen in ni vedel, kaj bi odgovoril.

„Seveda, seveda se poboljša Tinče tudi v tej zadevi“, pripomnim nato še jaz. „Saj je dober otrok, kakor sem že izprevidel, samo ptice ima tako rad, da bi jih najrajši vedno gledal. Tudi jaz sem bil tak, ko sem bil mlad. Pa tej želji se lahko odpomore. Dobe se namreč tudi taki ptiči, ki so navajeni le življenja v kletkah in bi ne mogli živeti pod milim nebom. Imenujemo jih kanarčke, ki prav lepo pojo v naših stanovanjih. In, mati, kajne, da kupite takega ptička svojemu Tinčetu, ako bo odslej bolj slušen?“

„Zakaj pa ne“, pritrди žena.

Dečku se po teh besedah zaiskre oči od veselja; hitro skoči k materi, jo prime za roko in reče proseče: „Oj, mati, pa res, kupite mi kanarčka, in potem bom vedno vse slušal; pa tudi gozdnih in vrtnih ptičic ne bom več lovil! Ono-le sinico pa precej izpustim in nastavljen ptičnik zunaj poderem za vselej.“

To zadnjo obljubo je takoj nato moško izpolnil in tudi ptic ni nikdar več lovil.

Opomnil sem mu še, da naj tudi potem, ko dobi kanarčka, ne pozabi stradajočih ptičic zunaj, ker s tem, da jim poklada živeža, ne kaže le dobrega in usmiljenega srca, temveč izpolnjuje le dolžnost, ki jo ima človek do živali.

Pa recite! . . .

*Pa recite, da ni stari Žutek
prav prebrisan mož!*

*Pa recite, da ni pošten
kakor Lahov koš!*

*Včeraj jarčica odšla je naša
na dolg izprehod,
in iskali so jo do večera
oče vsepovsod.*

*Ko že tihi mrak je zlate sanje
dahnil na zemljó,
pa so našli v peči jo pri Žutku
že pečeno vso!*

*Pa je del očetu stari Žutek,
da je jarčica
res prav sama prišla v peč njegovo
že pečena vsa . . .*

*Pa recite, da ni stari Žutek
prav prebrisan mož!*

*Pa recite, da ni pošten
kakor Lahov koš!*

Cvetko Slavin.

